

Arrenca'm un somriure

Cada dia, quan m'aixeco em miro, al mirall, l'únic que hi veig sóc jo, amb aquella cara que tinc de dir-me Quel. Però només això, només hi veig la imatge, perquè sé que dins d'aquest cos no hi ha ningú. No sóc ningú.

Durant alguns anys de la meua vida sí que havia estat algú; un nen eixerit que cada dia esmorzava, es feia el llit, anava a l'escola i després a jugar a pilota. Era algú.

Vaig deixar de ser-ho el dia que vaig sentir la paraula CÀNCER. Llavors, dins meu alguna cosa es va trencar, ja no era el nen popular que jugava a pilota, de fet els meus amics em van girar l'esquena. Per a ells m'havia convertit en el nen que es llevava al matí, anava a l'escola, després a l'hospital i a l'arribar a casa s'estirava al llit i plorava preguntant-se perquè li havia hagut de tocar a la seva mare.

La meua mare va morir al cap de pocs mesos.

Ara visc únicament per l'avi, el pare sí que l'estimo però des de la mort de la mare s'ha tornat un home solitari. L'avi és l'únic motiu pel que sóc viu.

No és el meu avi, com a mínim no de sang, el meu avi real va morir a la guerra. Ara ell en fa el paper, el fa des del dia que vaig saber que la mare estava malalta. Quan el meu pare m'ho va dir, vaig sortir de l'hospital corrent com un desesperat, les llàgrimes m'ennuvolaven la vista i em faltava l'al·lè, em vaig aturar al banc de la plaça.

Allà seia l'avi. De seguida, en veure'm plorar, em va eixugar les llàgrimes i em va preguntar «perquè tens gotes lliscant-te avall per la galta?». Ho va dir d'una manera màgica. Jo, sense saber perquè, vaig contestar-li la pregunta a aquell desconegut. A l'intentar-ho, només vaig saber dir «és la mare...» llavors aquell home vell ple d'arrugues em va abraçar. En silenci. I es que quan es tracta d'una mare no hi ha res més a dir.

Des d'aquell dia, l'avi es va convertir en el meu millor amic. Cada dia el visitava i li explicava com estava la mare, i llavors ell m'explicava històries. Fins que va morir la mare. Aquell dia l'avi va convertir-se en l'únic mortal que m'importa.

A dia d'avui, ja han passat dos mesos des de lo de la mare. Tot segueix igual. El pare fuma, beu i mai parla. A l'escola segueixo sense amics, i tampoc hi parlo. Només parlo amb l'avi, ell segueix amb les seves històries. Avui n'ha explicat una sobre un tal Romeu que estava bojament enamorat d'una noia anomenada Julieta, i de tant enamorats que estaven l'un de l'altre, van morir tots dos. Les històries de l'avi no s'entenen gaire però jo les trobo emocionants.

Els dies segueixen passant sense sentit de tant en tant alguna cosa especial passa: el pare em parla, l'avi em porta d'excursió... però avui ha passat algo més que tot això. He aconseguit una amiga. Bruna. Ha arribat nova a l'escola i com jo, no té amics, encara.... Perquè estic segur que en tindrà moltíssims. Al veure'm sol al racó del costat dels lavabos on m'assec sempre ha vingut a parlar amb mi. M'ha preguntat qui era i li he respost que ningú, m'ha preguntat que què feia, li he respost res i llavors m'ha preguntat si podia apuntar-s'hi.

Avui he parlat amb l'avi sobre la Bruna i sobre aquells ulls de mussol que té. Fins ara no l'havia nomenat però ja portem una setmana seient junts a l'hora del pati, sense fer res, i avui m'ha demanat si volia ser el seu amic. He dit que sí. Crec que això ja es pot considerar una amiga ja que no m'ha deixat plantat al segon dia. Crec que ja mereix que l'avi conegui la seva existència. A l'avi li ha semblat molt bé que tingui una nova amiga, ha dit que si segueixo anant sempre amb ell acabaré més pansit que una nyora. No sé que és una nyora, però he rigut. L'avi és molt divertit i sempre m'arrenca un somriure. Després m'ha explicat la història d'avui, sobre un aviador que volava per sobre del desert quan la seva avioneta es

va estavellar sobre les dunes, allà va trobar-hi un nen que responia al nom de Petit Príncep i que no parava de fer preguntes estranyes i a explicar coses sobre el seu asteroide i altres planetes extravagants.

Hem fet progressos amb la Bruna, ara a l'hora del pati xerrem sobre les nostres vides (més aviat xerra ella que no pas jo). El pare de la Bruna és un home de negocis que es passa la vida viatjant per mig món, la seva mare va morir en un accident de moto quan ella tenia dos anys i ara viu amb la seva àvia. Ella és feliç, diu que el seu pare és un interessat i que està millor sense veure'l però en canvi, per molt petita que fos quant va morir, enyora la mare i diu que era la criatura més dolça d'aquest món.

Jo, penso que la Bruna i jo no som tan diferents, els dos vivim sense mare i pràcticament sense pare, l'única diferència és que ella encara conserva molta alegria en canvi, a mi, se m'està acabant.

Tot això li he explicat a l'avi i ha dit que tinc raó i també que té ganes de conèixer la Bruna i que li faria molta il·lusió que li presentés, que ell ens convidaria a xocolata desfeta amb xurros per berenar. Li he dit que li comentaré a ella.

He agafat un nou costum, cada dia després de xerrar amb l'avi i la Bruna, m'encamino cap al cementiri. Sol. Mentre camino entre les làpides m'arriba el perfum de la mare, aquell que es posava sempre que passava alguna cosa especial. Quan arribo allà on descansa, no ploro no, somric. Somric perquè vull que la mare em vegi somriure amb un d'aquells somriures que fas quan ets feliç. Perquè jo soc feliç. Ara sí.

Avui, per fi l'avi i la Bruna s'han conegut cara a cara, en realitat fa temps que es coneixen perquè a la Bruna li parlo sobre l'avi, i a l'avi sobre la Bruna. Al veure's crec que s'han caigut bé a l'instant i de seguida han començat a fer petar la xerrada. L'avi ens a convidat a la xocolata com havia promès i tots tres hem menjat en silenci una estona fins que l'avi ha cregut convenient explicar-nos una història. Aquest cop parlava sobre una ciutat perduda enmig de l'oceà Atlàntic, la ciutat es diu Atlàntida i està habitada pels Atlans. Després la Bruna ha dit que tornava a casa, que l'àvia l'esperava i l'avi li ha dit que un dia estaria encantat de conèixer a la seva àvia. He acompanyat l'avi a casa seva.

Ara la Bruna i jo també som amics íntims, crec que una mica més i tot, i l'avi i la Bruna també. L'avi diu que fem molt bona parella però jo crec que som massa petits per a aquestes coses de l'amor. La Bruna m'acompanya a totes les visites que li faig a l'avi i a l'hora del pati seguim xerrant els dos sols al racó de sempre. Les coses canvien, ara sembla que la vida torna a tenir una miqueta de sentit, i torno a conèixer l'alegria.

L'altre dia, l'avi i l'àvia de la Bruna es van conèixer, fins i tot crec que es van enamorar. El Pare de la Bruna encara està voltant pel món, el meu pare segueix bevent però un dia d'aquests l'agafaré i li diré quatre coses ben dites.

Jo, encara penso en la mare, de fet hi penso cada dia, cada hora, cada segon. Sé que ella m'acompanya a tot arreu i per això sé que encara m'estima. La mort de la mare va ser molt dolorosa, però per sort sempre hi ha la persona que en cada moment, cada decisió, cada pas serà allà per ajudar-te i per arrencar-te un somriure. Aquella persona que va aparèixer per casualitat a la teva vida, però que ara no canviaries per res. Aquella persona, aquell amic, aquella rosa que t'ha escollit a tu.

També penso en l'avi, en com el destí va fer que ens coneguéssim. Ell no era res més que un desconegut entre cent mil d'altres però el vaig fer el meu amic i ara és únic al Món.

Gangonguingo.